

Sygn. akt III KK 470/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala (przewodniczący)

SSN Rafał Małarski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej
w sprawie M. R.

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 25 października 2018 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
na niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 20 stycznia 2017 r., sygn. akt II K [...],

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej skazania
za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz dwa czyny
z art. 280 § 1 k.k. i przekazuje sprawę w tym zakresie
Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem z dnia 20 stycznia 2017 r., procedując
w trybie konsensualnym, wymierzył M. R. pięć jednostkowych kar pozbawienia

wolności w wysokościach – 4 miesiące za groźbę karalną wobec I. O. i B. S. (art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.), 2 lat za rozbój na szkodę D. R. (art. 280 § 1 k.k.), 6 miesięcy za zniszczenie mienia na szkodę I. O. i D. S. (art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.), 2 lat za rozbój na szkodę J. B. (art. 280 § 1 k.k.) i 6 miesięcy za kradzież na szkodę B. G.; orzekł wobec oskarżonego karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami przez zapłatę na rzecz D. S. i I. O. kwoty 1.000 zł, na rzecz D. S. kwoty 200 zł (za zniszczenie mienia) i na rzecz B. G. kwoty 871,80 zł (za kradzież). Wyrok uprawomocnił się bez kontroli apelacyjnej w dniu 28 stycznia 2017 r.

Kasację od wskazanego wyroku, na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., złożył na niekorzyść skazanego w części dotyczącej orzeczenia o karach jednostkowych za groźbę karalną i dwa rozboje oraz o karze łącznej Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zarzucając: rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa karnego procesowego, to jest art. 387 § 2 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wniosku oskarżonego o skazanie go i wymierzenie mu określonej kary bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, któremu nie sprzeciwili się prokurator i pokrzywdzeni, i wydaniu wyroku skazującego, mimo istotnych wątpliwości co do okoliczności popełnienia groźby karalnej i dwóch rozbojów związanych z wcześniejszą karalnością oskarżonego, to jest z rażącą i mającą istotny wpływ na treść wyroku obrazą art. 64 § 1 k.k., w wyniku czego doszło do wadliwego przyjęcia, iż M. R. nie był karny za przestępstwo, podczas gdy wobec oskarżonego został wydany przez sąd właściwy w sprawach karnych w państwie członkowskim Unii Europejskiej prawomocny wyrok skazujący za popełnienie przestępstwa umyślnego i podobnego do objętych zaskarżonym wyrokiem. W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Zgodzić się należało ze stanowiskiem skarżącego, że Sąd Rejonowy w K. dopuścił się rażącej obrazę zarówno przepisów wyszczególnionych w zarzucie

sformułowanym w części wstępnej kasacji, jak i art. 114a k.k., który został poddany wykładni w uzasadnieniu skargi. Trafnie odnotował autor kasacji, że w sytuacji powzięcia informacji o uprzedniej karalności M. R. przez sąd Królestwa Niderlandów za poważne przestępstwo z użyciem przemocy i o kilkuletnim pobycie w tamtejszym zakładzie penitencjarnym (do roku 2015) powinnością Sądu *meriti* było podjęcie działań zmierzających do pozyskania danych, które pozwoliłyby ustalić, czy *in concreto* w odniesieniu do dwóch rozbojów i groźby karalnej wchodziła w grę powrotność do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. Trzeba tu wspomnieć, że o odbywaniu na terenie Holandii kary pozbawienia wolności za usiłowanie zabójstwa oskarżony wspominał już to w śledztwie, już to na rozprawie, jednakże nie wywołało to żadnych reakcji właściwego Sądu; przeszedł nad tym do porządku również oskarżyciel publiczny.

Wskazane w kasacji ewidentne naruszenie prawa mogło niewątpliwie wywrzeć istotny wpływ na treść wyroku. Chodzi tu w szczególności o poprawną kwalifikację zarzuconych oskarżonemu trzech przestępstw oraz o rozważenie możliwości zastosowania wobec niego obostrzeń przy kształtowaniu represji karnej (art. 64 § 1 k.k.) i w przyszłości przy ewentualnym ubieganiu się o warunkowe przedterminowe zwolnienie (art. 78 § 2 k.k.).

W tym stanie rzeczy, skoro wystąpiła podstawa kasacyjna z art. 523 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy wydał postulowane przez skarżącego rozstrzygnięcie o charakterze kasatoryjnym (art. 537 § 2 k.p.k.).

W ponownym postępowaniu zajdzie potrzeba pozyskiwania z Holandii niezbędnych informacji (art. 114a k.k.). Co prawda może to spowodować wydłużenie postępowania karnego (nie uruchomiono wszak jeszcze pełnowartościowego europejskiego rejestru skazanych), ale wolno żywić nadzieję, że szybkie działanie Sądu właściwego sprawi, iż nie będzie ono nadmierne. Z pola widzenia nie należy tracić i tego, że oskarżony rozpoczął odbywanie kary pozbawienia wolności w dniu 24 lutego 2017 r., a więc że doszło już do wykonania dwóch kar jednostkowych, które znalazły się poza zakresem zaskarżenia kasatoryjnego.

